

El cenobi montserratí

Una sola vegada hem resseguit part d'aquell monestir, guardià de la nostra Moreneta. Era per cert un dia de molta afuència de pelegrins. Aquella animació i soroll de fora contrastava amb la quietud i silenci d'allà dintre. Semblava, de moment, que tots els monjos, uns a l'església i altres per encabir aquella multitud, estarien fora d'aquell antic cenobi. Com si a fora no passés res, ni se sentia aquella remor, tois s'ocupaven en llurs tasques, dintre aquell ambient monacal. Feia poc havien sortit de l'Ofici Conventual i, aleshores, uns a llurs cel·les estudiant, escrivint, fent música... altres atenen els múltiples afers que importa el culte i l'ordre d'aquell primer Santuari de la nostra terra.

Un monjo, amic antic, ens acompanya per aquells corredors de cel·les compassades; corresponem a la reverència que ens fa algun altre en passar. Sortim als claustres, suau construïts sota la direcció d'En Puig i Cadafalch. Malgrat no trobar hi aquells relleus que h m vist en tois els antics monestirs benedictins tenen, dintre la serietat, una vàlua artística remarcable. Passem cap al cor i ens dóna l'impressió d'aquells grans cors antics, canònics, per salmonejar còmodament l'Ofici diví, com ho fan, inimitable tots els dies, els frares de Montserrat.

L'amic acompanyant ens porta, com desjàvem, a saludar el director-mestre de l'escolania; ens rebé un moment en mig d'una música inversemblant d'harmoniums, pianos, violins... La seva senzilla amabilitat ens recordà encara coses de «in illo tempore» i ens acomiadarem, agrats de tots, fins a reveure'ns.

Sortirem a la sagristia; una corrua de devots pujava silenciosament a adorar la Verge Bruna, altres pregaven a l'església i oferien ciris.

L'impressió de respecte i ordre que tothom sempre se n'ha endut de Montserrat ens ha suggerit aquests mots de recordança dels frares de Montserrat, que fa segles són els fidels guardadors d'aquell Tresor de Catalunya, convertint aquella Església en una sumptuosa Basílica i palau de nostra Patrona, i creiem que ningú més pot homenajjar-la amb tanta solemnitat i amb un culte tan esplendorós.

Joan Baranera, pvre.

Distinció a la impremta del Monestir de Montserrat

Com polser recordaran els nostres lectors, en l'Exposició de les Arts del Llibre, efectuada l'any 1927 a la ciutat alemanya de Leipzig, el nostre monestir hi concorregué amb les seves publicacions i merescué una menció honorífica i fins una reproducció de la portada de la nostra Bíblia en el catàleg oficial de la mateixa.

La bona impressió deixada a Alemanya per les nostres obres tipogràfiques,

Gravat de Marian Ribas

Quan ab un peu en la barca
me despedesch de ma esposa,
que en lo braç encara'm posa
nostre fill tan amorós;
rosanflo ab llàgrimes tendres
alço'ls ulls a vostra serra:
si no puch tornar a terra
amparàulos a tots dos.

Lluny de ma patria bella,
en calma o en tempestat,
siàu la meva estrella,
Verge de Montserrat.

Quan ja perdo la ribera
de ma dolça Catalunya
y l'onada ja m'allunya
de quant ama lo cor meu;
miro aquella gran montanya
com un far que encara'm guia,

Cançó del mariner

com los braços de Maria
que'm ciguessen: Fill, adeu!

Lluny de ma patria bella,
en calma ò en tempestat,
siàu la meva estrella,
Verge de Montserrat.

Mos companys, oh patria amada,
¿per què'm diuen de què ploro?
sabent prou lo que l'anyoro
tantes lleugues mar endins:
giro'ls ulls que s'humitegen
y no veig terres d'Espanya,
y no't veig a tu, montanya,
mirador dels Serafins.

Lluny de ma patria bella,
en calma ò en tempestat,
siàu la meva estrella,
Verge de Montserrat.

Al mirarla tan hermosa
dich tornant del llarch viatge:
«No es pas lluny lo meu viatge
quan ja oviro'l campanar.»
Ab mon fill enre sos braços,
no es pas lluny l'esposa mia;
jay! mon cor veurels somnia
de genolls en vostre altar

Lluny de ma patria bella,
en calma ò en tempestat,
siàu la meva estrella,
Verge de Montserrat.

† Mossen Jacinto Verdaguer

ha tingut el sen fruit en la nova distinció de que s'acaba de fer objecte la nostra tipografia monàstica.

En efecte, desitjant diverses societats alemanyes de l'art del llibre honorar

d'alguna manera la memòria de Goethe en el centenari de la seva mort, que s'escau en el present any 1932, han decidit fer una «Exposició Goethe en l'Art mundial del Llibre», que consisteix

en invitar cent impremtes del món perquè presentin una obra tipogràfica en dues fulles per formar part en l'Exposició. Per a concorre-hi es necessita una invitació expressa del Comitè i aquesta

invitació ha estat cursada a l' nostre Monestir d'una manera oficial. En respondre nosaltres favorablement, el comitè ho agrai tant, que en una fulla anunciadora citava com exemple la nostra impremta de les que hi prendrien part. La nostra contribució a l'homenaje a Goethe ha estat molt escaient, per tal com hem pogut reproduir en el text de les dites fulles, motius goethians referents a Montserrat, puix és sabut que el gran pensador alemany en llegir la lletra que li adreçà el seu amic Humboldt, escriví que el seu Pelegrí Bruder Marcus, era a Montserrat on cercà el refugi i per això més tard anotava al començament dels seus versos de «Die Geheimnisse»: «El lector imaginarà d'ésser conduït a un Montserrat ideal». I encara en frase memorable, estampà: «Enlloc no trobarà l'home la felicitat i la pau sinó el seu propi Montserrat. El nostre treball està concebut en les normes d'austeritat que caracterizan les nostres produccions tipogràfiques i que ha plagut als organitzadors alemanys ens ho palesa una lletra del President en la qual ens diu que les fulles impreses trameses han plagut extremadament als seus companys d'Acadèmia i especialment a ell mateix».

Un altre motiu de satisfacció és la bona acollida que han fet a la llengua catalana presentada a aquesta mena de concurs internacional, puix el mateix President diu textualment: «Ens interessa moltíssim que hagi escollit per la vostra contribució la llengua catalana, com ens alegrem també molt de veure representada en la nostra Exposició aquesta llengua d'una manera tan digna». Els treballs s'havien de presentar en deu còpies iguals, car l'Exposició es celebrarà simultàniament en diferents ciutats a emanyes des del mes de maig fins al mes de setembre.

Les nostres col·laboracions L'Estat infermer

En els dos anys i mig que el món pateix la crisi econòmica hom ha pogut observar dos moviments paral·lels: el fracàs dels governs socialistes i l'augment de l'intervencionisme de l'Estat. Mentre en el primer molts hi veuen la fallida del sistema socialista, altres interpreten el segon com una tendència vers un règim de cooperació successor de l'economia privada.

Totes dues visions tenen la deguda justificació. Si per socialisme hom entén el marxisme, és indubtable que aquest ha estat superat. Marx, com a bon deixeble de l'escola clàssica, creia en la immutabilitat de les lleis econòmiques. Per a ell la producció, el treball de l'obrer, l'únic creador de la renda, deixa un marge molt gran de benefici. El que succeeix és que el capitalista, el que disposa dels mitjans de producció, s'apropia d'aquests beneficis, deixant tan sols a l'obrer la part justa que li permet subsistir, és a dir, el salari. Però perquè els treballadors puguin passar d'una situació misèrrima a una altra de

